

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 491/2017-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. októbra 2017 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti REALITY – X24 CZ, s. r. o., Námestie 1. máje 1605, Uherský Brod, Česká republika, zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. AŽALTOVIČ & PARTNERS s. r. o., Potočná 650/135B, Trenčín, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Dušan Ažaltovič, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Považská Bystrica sp. zn. 4 C 108/2014 zo 14. apríla 2016 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 6 Co 411/2016 z 25. apríla 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti REALITY – X24 CZ, s. r. o., odmieta pre neprípustnosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. augusta 2017 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti REALITY – X24 CZ, s. r. o., (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Považská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 4 C 108/2014 zo 14. apríla 2016 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 6 Co 411/2016 z 25. apríla 2017 (spolu ďalej len „napadnuté rozhodnutia“).

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplynulo, že sťažovateľka sa žalobou podanou na okresnom súde domáhala proti mestu [REDACTED] (ďalej len „žalovaný“) zaplatenia náhrady škody za nesprávny úradný postup žalovaného ako správcu dane pri vyrubení dane z nehnuteľnosti za roky 2004 a 2005 v sume, ako bude súdom určená na základe vykonaného dokazovania. Sťažovateľka odôvodnila uplatnený nárok tým, že žalovaný ako správca dane vyrubil spoločnosti [REDACTED] (ďalej len „daňovník“) daň z nehnuteľnosti za roky 2004 a 2005, ktorú daňovník žalovanému zaplatil v splátkach. Podľa názoru sťažovateľky žalovaný nesprávnym úradným postupom pri vyrubení dane spôsobil škodu tým, že nerešpektoval právnu úpravu umožňujúcu zohľadniť pri vyrubení dane z nehnuteľnosti miestne podmienky s cieľom zníženia sadzby dane. Daňovník následne zmluvou z 24. októbra 2013 postúpil svoju pohľadávku z titulu náhrady škody sťažovateľke. O nároku sťažovateľky rozhodol okresný súd rozsudkom sp. zn. 4 C 108/2014 zo 14. apríla 2016 tak, že žalobu zamietol z dôvodu nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného, ako aj z dôvodu premlčania uplatneného nároku. Na základe odvolania sťažovateľky krajský súd rozsudkom sp. zn. 6 Co 411/2016 z 25. apríla 2017 napadnutý rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil.

3. Sťažovateľka namieta nesprávny procesný postup okresného súdu, ako aj nesprávne právne posúdenie vecí konajúcimi súdmi, v dôsledku čoho považuje napadnuté rozhodnutia za nesprávne a nezákonné, pričom v odôvodnení sťažnosti bližšie argumentuje:

„Škoda spôsobená daňovníkovi pozostáva z nesprávneho úradného postupu žalovaného, ktorý v zmysle legislatívy účinnej v čase vyrubovania dane z nehnuteľností nevyužil možnosť a za splnenia príslušných zákonných podmienok i právnu povinnosť, skúmať existenciu miestnych podmienok za účelom posúdenia možnosti zníženia sadzby dane z nehnuteľností. Žalovaný túto povinnosť v procese vyrubovania dane z nehnuteľností vôbec nesplnil a daň vyrubil bez zohľadnenia takýchto miestnych podmienok, ktoré boli také, že zníženie sadzby dane, predovšetkým dane zo stavieb, plne opodstatňovali.

... Daňovníkovi tak bola platobným výmerom č. 172 zo dňa 12.02.2004 a platobným výmerom č. 205 spolu s dodatočným platobným výmerom č. 2 zo dňa 16.06.2015 vyrubená daňová povinnosť k dani z nehnuteľností v značnej výške (až 10.665,99 Eur), ktorá je v porovnaní s vtedajšou aktuálnou hodnotou nehnuteľností, z ktorých bola takáto daň vyrubená, celkom neadekvátne a nenáležitá. Daňovník vzhľadom na absolútne nedostatky v infraštruktúre žalovaného, ktoré znemožňovali riadne využitie príslušných nehnuteľností v jeho vlastníctve mohol využívať tieto nehnuteľnosti len v značne obmedzenom rozsahu.

... Ak za tohto stavu žalovaný v procese vyrubovania dane z nehnuteľností, ktorý viedol k vydaniu platobného výmeru označeného vyššie, neprihliadol na miestne podmienky a neposúdil možnosti zníženia sadzby dane ako aj samotnej dane, hoci takéto podmienky objektívne existovali, bol jeho postup v tomto procese ako správcu dane nesprávny a takýmto nesprávnym úradným postupom bola daňovníkovi spôsobená škoda.

Konanie o takto uplatnenom nároku žalobcu bolo vedené na Okresnom súde Považská Bystrica..., ktorý vo veci rozhodol... tak, že žalobu zamietol a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania, pričom tomuto rozhodnutiu bezprostredne na pojednávaní dňa 14.04.2014 predchádzalo vydanie uznesenia, ktorým konajúci súd rozhodol o návrhu žalobcu na prerušenie konania z dôvodu prebiehajúcich rokovaní medzi účastníkmi konania za účelom dosiahnutia zmieru tak, že tento návrh zamietol a následne rozhodol vo veci samej.

... Žalobcovi bolo nesprávnym postupom súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu znemožnené uskutočnenie procesných práv v miere, že došlo k porušeniu práva

na spravodlivý súdny proces tým, že prvoinštančný súd rozhodol uznesením sp. zn. 4C/108/2014-141 zo dňa 14.04.2016, ktoré súd doručil žalobcovi dňa 16.05.2016 spoločne s rozsudkom vo veci samej. Tým, že súd v jeden deň zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania a v ten istý deň rozhodol rozsudkom vo veci samej, porušil žalobcove právo na spravodlivý proces a riadne prejednanie veci, pretože žalobcovi svojim postupom odňal možnosť podať odvolanie proti uzneseniu súdu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania.“

4. Na základe uvedených skutočností sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie rozhodol týmto nálezom:

„1) Základné právo spoločnosti REALITY-X24 CZ, s.r.o. na súdnu ochranu a spravodlivý súdny proces zaručené v čl. 46 ods.1 Ústavy Slovenskej republiky a v čl. 6 ods.1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd bolo rozsudkom Okresného súdu Považská Bystrica sp. zn. 4C/108/2014 zo dňa 14.04.2016 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 6Co/411/2016 zo dňa 25.04.2017, porušené boli.

2) Rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 6Co/411/2016 zo dňa 25.04.2017 a rozsudok Okresného súdu Považská Bystrica sp. zn. 4C/108/2014 zo dňa 14.04.2016 sa zrušujú a vec sa vracia Okresnému súdu Považská Bystrica na ďalšie konanie.

3) Spoločnosti REALITY-X24 CZ, s.r.o. sa priznáva náhrada trov právneho zastúpenia v sume 652,83 €, ktorú je Okresný súd Považská Bystrica povinný vyplatiť na účet jeho právneho zástupcu do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Podľa § 53 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho

sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho práv poskytuje.

7. Princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení sťažovateľových práv a vecne sa zaoberať iba tými sťažnosťami, ak sa sťažovateľ nemôže v súčasnosti a nebude môcť ani v budúcnosti domáhať ochrany svojich práv pred iným súdom prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na to poskytuje. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich.

8. Zmyslom a účelom uvedeného princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy, ktoré sú v občianskoprávnom konaní povinné vykladať a aplikovať príslušné zákony na konkrétny prípad v súlade s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy, sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05). Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

9. Sťažovateľka namietala porušenie označených práv napadnutými rozhodnutiami, pričom ústavný súd v súčinnosti s okresným súdom zistil, že 1. augusta 2017 podala proti potvrdzujúcemu rozsudku krajského súdu sp. zn. 6 Co 411/2016 z 25. apríla 2017 dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok, o ktorom je vecne príslušný rozhodnúť Najvyšší súd

Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) a o ktorom v súčasnom období prebieha konanie.

10. Ak sa za tejto situácie sťažovateľka domáha ochrany uvedených práv jednak na najvyššom súde a zároveň aj na ústavnom súde, musela byť jej sťažnosť odmietnutá pre predčasnosť, pretože o ochrane ňou označených práv, ktorých vyslovenia porušenia sa v konaní pred ústavným súdom domáha, bude najprv rozhodovať najvyšší súd.

11. Ústavný súd preto zaujal názor (podobne I. ÚS 169/09), že v prípade podania opravného prostriedku (odvolanie či dovolanie) a súbežne podanej ústavnej sťažnosti je ústavná sťažnosť považovaná za prípustnú až po rozhodnutí o takomto opravnom prostriedku (v danom prípade o dovolaní). Pritom lehota na podanie takejto sťažnosti bude považovaná za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu (porovnaj tiež rozsudky Európskeho súdu pre ľudské práva z 12. 11. 2002 vo veci Zvolský a Zvolská v. Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, bod 51, 53 a 54 alebo vo veci Soffer v. Česká republika, sťažnosť č. 31419/04 a jeho body 47 a 48) napadnutému opravným prostriedkom (riadnym alebo mimoriadnym).

12. Vzhľadom na tieto skutočnosti sa ústavný súd podanou sťažnosťou meritórne nezaoberal, ale podľa zásady *ratio temporis* ju odmietol ako neprípustnú pre predčasnosť podľa § 53 ods. 1 v spojení s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

13. V dôsledku odmietnutia sťažnosti bolo už bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľky uplatnených v sťažnosti, preto sa nimi ústavný súd nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. októbra 2017